

„Fa'er!“ raabte hun. „Der er kommen to . . . to fine, fine Damer . . . aa, du skulde bare se dem! De gik lige ind i Stuen!“

Emanuel var nær brudt ud i en Forbandelse. Han forstod straks, at det maatte være Frøken Tønnesen og en anden af Damerne fra Doktor Hassings Hus.

„Er Mo'er inde i Stuen?“ spurgte han.

„Ja hun er. Aa, Fa'er, du skulde bare se . . . du skulde bare se! . . .“

„Aa, staa dog ikke og skab dig saadan,“ afbrød han hende saa vredt, at Barnet — der havde staaet og hoppet og klappet i Hænderne af Henrykkelse — blev blodrød i Hovedet og listede skamfuld bort.

Emanuel gav sig med Forsæt god Tid til at fuldføre Arbejdet med Hestene . . . men hans Hjærte bankede uroligt. Hans Tanker galdt dog ikke saa meget de to fremmede Damer som Hansine. Hvad vilde hun tænke om dette Besøg? Og hvorledes mon hun havde modtaget de Fremmede?

Nu kom ogsaa Abelone stormløbende over Gaardspladsen paa sine Trætøfler og stak hele sin Overkrop ind over Stalddørens underste Lem:

„Er Emanuel her? . . . Du maa endelig komme ind straks; der er kommen to Damer — —“